

— Нѣма да го направишъ! Нѣма да го направишъ!

Слугинята взела Славча и отишла въ кухнята! Тѣй ѝ домжчнѣло, че ѝ се плачело. А дѣцата продължавали да си моделиратъ. Колю направилъ друго гърне и училъ Бориса и Анка.

Когато майка имъ се върнала, тѣ весело ѝ разказали за всичко:

— Акулина мачка, мачка глината и нищо не направи.

Акулина излѣзла отъ кухнята съ Славча на рѣцѣ и казала:

— Но ще го направя! Ще видите!
Госпожата се засмѣла.

Вечеръта, когато дѣцата заспали, Акулина бързо свършила вечернитѣ си работи: измила сѣждоветѣ, изтрила ножоветѣ и вилицитѣ. Прѣпасала си вѣхтата прѣстилка, постлала на кухненската маса вѣстници и седнала да моделира.

— Ще направя гърненце. Нека да не се смѣятъ... Бъбривци!..

И сърдита тя почнала работата. Почнала полека и внимателно: най-първо дъното, послѣ странитѣ, прилепяла глината съ малки парченца.

Работата отишла дълго врѣме, — тукъ грапаво, тамъ криво. Тя оглаждала гърненцето отвнѣ и отвтрѣ, размачквала глината съ вода, изравняла я и най-послѣ заприличало на гърненце. Хубаво!..

Колкото повече работила, толкова по-приятно ѝ ставало. Слѣдъ два часа гърнето било вече готово. Останало тукъ-тамъ да се поизглади и да се залепи дрѣжката.

Акулина се усмихнала. Било доста късно, но още не ѝ се спѣло.